

D O N B O S C O

K oslavě.

15. srpna 1815 u Castelnuova d' Asti v jedné z několika vesnických chalup zvaných Becchi narodil se Don Bosco.

Na počátku století hmotářského a vydělečného, v němž první místa měly vědy zvané ekonomické a monopoly s nahromaděnými miliony, uprostřed tolika spekulantů, sobců, o Boží Prozřetelnost nedbajících a pohrdavých hrdopýšků, chtivých jen kupiti bohatství, neboť *peněz poslušno jest všecko* (Kaz. X., 19), Bůh vzbudil muže, jenž bez kapitálů a neznám na bursách měl svá díla rozvinouti do ohromných rozměrů vládna miliony a miliony, jež mu nabízela charita a jež on vynakládal na spásu duší.

Tento muž byl o padesát dva roky později, r. 1867 nazván *jedním z divů XIX. století*: tak telegrafovala kněžnaze Solmdu ministru Urbanovi Ratazziniu po své návštěvě v Oratoriu a u Don Bosca; a ministr jí odpověděl, že je rád, že ho už nebude kárat, až jí bude zase opakovat, že *Don Bosco je největším divem toho věku*.

Čím Don Bosco vystoupil směle proti své době? Láskou. Právem tedy 8. května r. 1884 kardinál Parocchi, vikář J. Sv. Lva XIII., mohl tvrditi: „Dobře-li jsem rozuměl a pochopil myšlenku, účelem salesiánského díla, jeho význačným rysem, jeho výrazem, jeho hlavním znakem je láska, již prokazuje podle potřeb doby. Nynější věk jen díly lásky může býti přiváben a přiveden k dobrému. Svět nyní zná a chce znáti jen hmotu; ničeho neví, ani nechce věděti o věcech duchovních. Řekněte dnešním lidem: Je nutno zachraňovat duše, je třeba učiti ty, kteří nemají ponětí o základech víry, je třeba dávat almužny z lásky k tomu Bohu, který jednou odplatí štědře všem šlechtným — dnešní lidé neporozumí. Třeba tedy přizpůsobiti se věku s uploutanými křídly... Řekněte dnešním lidem: — Odvádím hochy z ulic, aby jich nepřejel tram nebo aby nespádli do jam; zavádím jich do ústavů, aby nezkazili svůj mladý věk v neřestech a hýření; shromažďuji je ve školách a tam jich vychovávám, aby se nestali bičem lidské společnosti a nedostali se proto do vězení; volám je k sobě a bdím nad nimi, aby si navzájem nevyškrabali oči; — a tenkrát dnešní lidé rozumí a začínají věřit.“

A láskou Don Bosco přemohl XIX. století.

Ve svých devíti letech má první sen — vidění, a v něm Panna Maria mu ukazuje cestu, jeho poslání a učí ho přípravě na ně: — Buď pevný, pokorný a silný.

A z Jana Bosca se stává pevný, pokorný a silný hoch, a ten hledí přemoci všecky těžkosti, pro něž několikrát musí nechat studii, až se

mu podaří vstoupiti do semináře, když zaklepal napřed na všechny dveře své vísky hledaje nějaký ten groš, aby mohl platiti v semináři stravné.

Jako šestadvacetiletý kněz měl primici 6. června 1841. O tom dni mluví sám Don Bosco takto: „... ten mohu zváti nejkrásnějším dnem svého života. Podle zbožné víry, Pán Bůh dá určitě tu milost, o kterou Ho prosí novosvěcenec při své první mši svaté: já jsem si vroucně žádal *působivosti slova*, abych mohl činiti dobro duším. Zdá se mi, že Bůh vyslyšel mou pokornou modlitbu.“ Don Bosco ve své pokoře praví prostě *zdá se mi!* Kdo zná jeho život, může říci, že on dosáhl žádané milosti v zázračné hojnosti.

8. prosince téhož roku zahájil své dílo tím, že učil náboženství jednoho zednického učně. Neděli potom přišlo šest hochů a s neděle na neděli vzrůstal jich počet až do stovek. Vyháněn s místa na místo, Don Bosco získal až r. 1846 stálý útulek pro své oratorium pod kůlnou jednoho domu uprostřed luk.

Přejdou tak léta v práci, zápasech a ve vítězství a r. 1868 mu svatý Otec Pius IX. nadhodí myšlenku, aby založil Společnost, která by pokračovala v jeho díle; společnost byla schválena r. 1869. Žil potom ještě dvacet let a zemřel 31. ledna 1888 v 72 letech věku. 72 roků, jež mohou se shrnouti v několika slovech: odříkání, pokořování, práce, zápasy, vítězství, sláva.

Jaká sláva u Don Bosca?

Je jeho slávou, že založil ohromné dílo, že vystavěl chrámy, ústavy, oratorium, aniž měl za halěř svého?

Ne, on tuto slávu nechtěl pro sebe. O sobě říkal: „Don Bosco je jen slepý nástroj v rukou Božích,“ a všechno přičítal Panně Marii Pomocnici, jež chtěla dílo salesiánské a je chránila; všechno přičítal Prozřetelnosti Boží, která pečovala o jeho hochy.

Jakou víru musel mít a jakou důvěru v Prozřetelnost Boží! V březnu r. 1851 řekl své matce: „Teď chci vystavět pěkný kostel ke cti svatého Františka Saleského.“

„Ale kde vezmeš peníze?“ tázala se ho dobrá matka Marketa. „Víš, že už nemáme ničeho svého; všechno už je rozprodáno na jídlo a šacení těchto ubohých hochů. Tedy si musíš dvakrát rozmyslit, než se odvážíš k novým výdajům, a dobře se poradit s Pánem Bohem.“

„Nu, a my to zrovna uděláme. Povězte mi jenom, maminko, kdybyste měla peníze, dala byste mi vy?“

„To si můžeš myslit, a jak ráda...“

„Nu vidíte,“ usoudil syn, „Bůh je o tolik lepší a šlechetnější než vy, peněz má pro celý svět a doufám, že je pošle včas a vhod pro dílo, jež má býti k jeho cti a slávě.“

Bylo tenkrát jeho slávou, že v kritické době, kdy se tvořilo italské království, nová vláda ho vícekrát pověřila posláním, aby mezi ní a sv. Stolicí vyjednal jmenování biskupů, když v letech 1867 a 1871 bylo v Itálii přes šedesát biskupství neobsazených? Bylo jeho slávou, že se mu povedlo dáti pastýře více než padesáti diecésím? Někomu, jenž mu gratuloval ke zdaru, odpověděl prostě: „Dobrota ve věci je to, jež nakonec vždycky vyhraje.“

Střední část pomníku Don Bosca na náměstí Maria Ausiliatrice v Turině.

Jsou slávou Don Boscovou jeho vítězné jizdy do Paříže a do Barcelony?

O jeho cestě do Paříže r. 1883 píše msgr Baunard v životopise kardinála Lavigerieho: „Bylo by bylo nutno vrátit se až do středověku za podívanou na chudého kněze, jenž poutá k sobě davy neukojitelné v touze vidět ho, přiblížit se k němu, dostatí požehnání jeho rukou nebo slyšet slovo s jeho rtů.“

Aubineau psal v pařížském listu „L' Univers“ z 4.—5. května: „Paříž

je udivena nad vzrušením, které v ní vyvolal skromný turinský kněz, jenž nemá nic vábivého v očích světa? Pochází z neznámé rodiny, je skromného zevnějšku. Proč za ním běží davy? Proč jedinou starostí hlavního města v této chvíli je vidět Don Bosca a přiblížit se k němu?"

A pařížský dopisovatel milánského liberálního časopisu „Il secolo“ psal: „Neodcestoval-li ještě divotvorce Don Jan Bosco, odcestuje v několika dnech. Bude moci psáti jako César: Veni, vidi vici (přišel jsem, uviděl jsem, zvítězil jsem). Nesmírné pařížské kostely nestačily věřícím, chtějícím viděti Don Bosca. Jakou silou vůle se honosí tento kněz! Až do patnácti let pásal ovce; když byl v šestadvaceti letech vysvěcen a pověřen návštěvami turinských žalářů, napadlo mu sbírat opuštěné chlapce: bez jediného haléře, posmíván, pronásledován zvítězil ve všem a nad všemi. Víte to? Řídí nyní 160 ústavů roztroušených po Itálii, Francii, Španělsku a po Americe; živí a učí asi 150 tisíc hochů. Je to ale kněz socialista!"

Dovoloval-li Don Bosco toto oslavování, protože potřeboval peněz pro svá díla, v pokoře své tím trpěl a 25. května opouštěje Paříž, řekl Don Ruovi, svému společníku na cestě: „To je zvláštní! Pamatuješ se na cestu z Buttigliery do Murialdova? Od ní napravo je vršíček, na vršíčku chaloupka; při té rozkládá se louka. Ta bídná chaloupka byla mým i matčíným příbytkem. Na onu louku jako desítiletý hoch vyháňoval jsem dvě kravky na pastvu. Kdyby byli všichni tihle páni viděli, že tak oslavovali chudého vesničánka z Becchi! Zerty Prozřetelnosti!"

Bude tedy sláva Don Boscova v tom, že s ním důvěrně jednali dva papežové: Pius IX. a Lev XIII.?

Ani to ne! Jda z papežových audiencí, Don Bosco vždy říkával: „Jak je svatý Otec dobrotivý k ubohému Don Boscovi.“

To vše byly jen pozemské triumfy, jichž si jeho duch nevšímal, triumfy střídající se s hodinami útrap a hořkostí: *Všichni miláčci Boží mnohými svizeli prošli věrně.* (Jud. 8, 23.)

Kolikrát bylo mu ukládáno o život! Kolikrát chtěli zavřít mu jeho oratorium! Don Bosco měl oči vždycky jasné. I když došlo z Říma ministerské nařízení o zavření všech jeho škol, on zůstal klidný a jeho klid byl mu nejplatnější obranou, kterou dosáhl odvolání výnosu už po několika dnech.

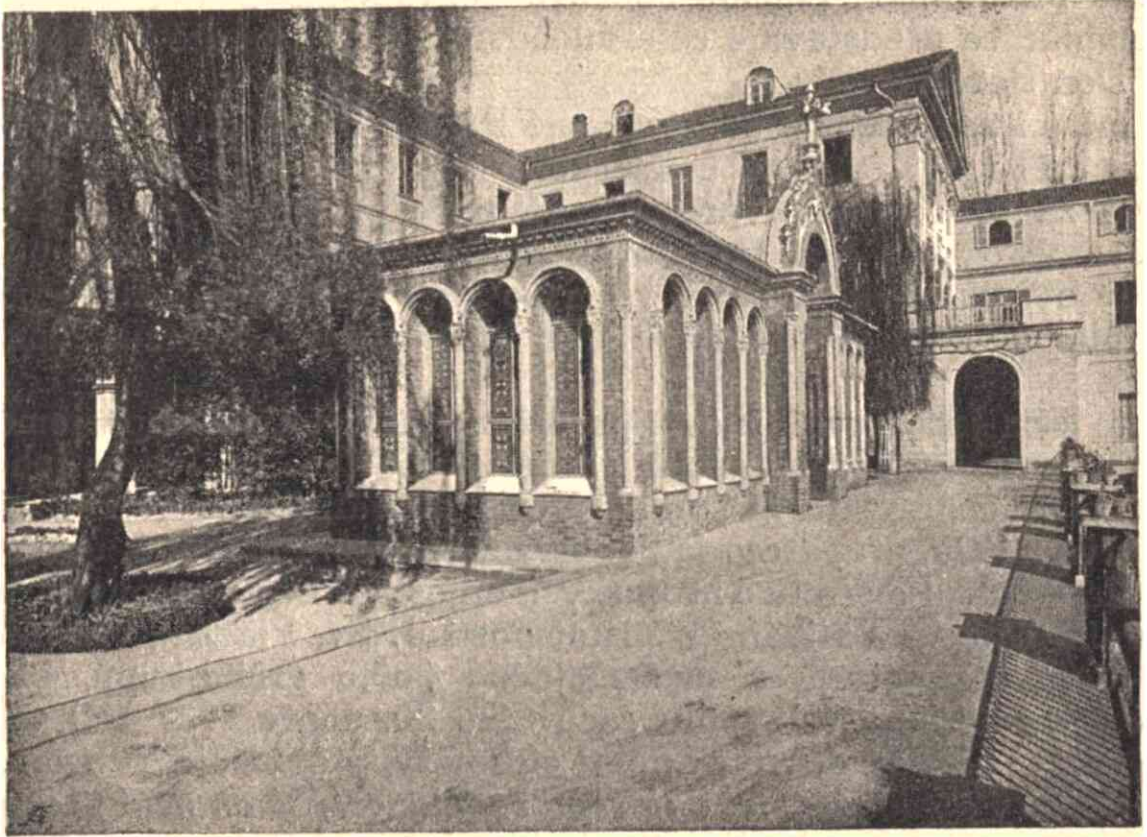
Jednoho dne však se zdálo, že se bude muset zřítit celá budova jeho síly. Bylo to roku 1867, kdy dostal nejbolestnější ránu ve svém životě a byl raněn na nejcitlivějším místě, jsa viněn, že nepodporoval autoritu papežovu! Viněn on, jenž by byl dal za papeže život! Viněn on, jenž před několika měsíci volán jsa do Florencie k ministru Ricasolimu k vůli důvěrnému poslání u sv. Stolice, sotva vešel do ministerstva, zastavil se uprostřed sálu, a než usedl, prohlašoval: „Excelence! Vězte, že Don Bosco je knězem u oltáře, knězem ve zpovědnici, knězem uprostřed svých hochů a jako je knězem v Turíně, tak je knězem v královském paláci i v ministerstvu!" — Zdálo se, že Don Bosco ten májový večer r. 1867 klesne po tíhou úzkosti. Klerik, který opisoval Obranu, již složil Don Bosco s msgrm Gastaldim, biskupem saluzským, a jež měla býti odeslána hned ráno potom, slyšel často jeho vzdechy.

Poslouchal, jak líbaje kříž, pravil: „A přece, Ježíši můj, ty to víš dobře, psal jsem tu knihu s dobrým úmyslem! . . . Nevím, jak přežiji tuto noc . . . Můj Ježíši, pomoz mi ty!“ A Don Bosco ten večer plakal.

Tak to však trvalo jen pár hodin. Jak ztrávil noc? Nikdo toho nikdy nevěděl. Klerik, který se k němu ráno vrátil, viděl ho usměvavého jako vždy. Síla jeho ducha i tenkrát zvítězila.

Don Bosco celý svůj život byl jasný a klidný a pokorný v protivenstvích i u vítězoslávě.

Ale sláva, jež provází a skoro pronásleduje Don Bosca v 72 letech

Hrob Don Bosca ve Valsalice, Turin.

jeho života, nestanula při jeho smrti zjitra 31. ledna 1888. Zdálo se, že tenkrát začíná svůj pochod, aniž musela narážet na pokoru sluhy Božího. A Don Boscovi, jenž vždy odmítal slávu a triumfy, pravou slávu, slávu věčnou nyní připravuje sv. církev. Už za jeho života leckteré osobnosti prohlásily své přesvědčení, že se o něm bude konati proces blahorečení, a když v Římě měl hovor s kardinálem Bertolinim, někteří kněží přítomní tam v předsíni zvolali: „Ó Don Bosco! To je světec!“ a msgr. Aug. Caprara, promotor fidei, pokračoval: „Vidíte toho kněze? Doufám, že budeme mít proces jeho blahorečení a na mně bude představovati advokáta ďáblova. (Tak zvou kardinála pověřeného úkolem klásteru námítky blahorečení nových světců.) Vskutku už za dva roky po jeho smrti, 4. června 1890 byl zahájen v arcibiskupské kurii v Turině ordinariátní proces o svaté pověsti, o životě, ctnostech

a zázracích sluhy Božího a tento proces byl skončen 1. dubna 1897 po 562 sezeních. 24. července 1907 sv. Otec Pius X. vlastnoručně napsal jmenování komise pro zahájení beatifikačního procesu a prohlásil Don Bosca ctíhodným.

Od té doby uplynulo 20 let. Jaký pokrok udělala za ten čas díla D. Boscova a do jakých rozměrů se rozrostla jeho sláva!

Kdo viděl 23. května 1920 odhalení D. Boscova pomníku na náměstí Panny Marie Pomocnice v Turině, nepochybně nikdy na ten den a bude děkovat Bohu za milost, že mohl být přítomen. Tohoto pomníku se dožadovali bývalí chovanci, byl zřízen na jejich popud z kongresu r. 1911, kdy na vyzvání jednoho z nich, poslance a ministra Josefa Michelliho, všichni bouřlivě schvalovali a tleskali návrhu. V pomníku se představuje celé duchovní, vychovatelské i hmotné dílo ctih. Don Bosca.

V měsíci zasvěceném blahoslavené Panně, již on chtěl mít ochránitelkou svého díla, vzácné umělecké dílo profesora Celliniho bylo odhaleno za přítomnosti reprezentantů papežových, zástupce italského krále a vlády a všech turinských úřadů i nesmírného zástupu lidu. Slavný byl okamžik, když se všem po stržení závoje ukázala postava apoštola mládeže. Tenkrát pět tisíc hlasů hřmělo hymnus Don Boscovi.

Toto byla jeho první oslava, předehra jiné větší, již si přejeme brzo viděti v největším křesťanském chrámě, v basilice sv. Petra: jeho blažohřešení. Congregatio antipreparatoria posvátné kongregace obřadů 30. června 1920, preparatoria 20. července 1926 a hlavní 8. února 1927 vyzněla ve čtení dekretu o hrdinských ctnostech Don Boscových. V konsistorním sále ve Vatikánu u přítomnosti J. Sv. Pia XI., všech kardinálů-advokátů obřadů a neobyčejného počtu arcibiskupů, biskupů, prelátů a salesiánských spolupracovníků 20. února 1927 četl sekretář Kongregace obřadů dekret, v němž církev sv. prohlašuje, že *Don Bosco je zasloužilý o náboženství a lidskou vzdělanost, že on není pouze kněz zanícený apoštolskou horlivostí, ale i poslaný od Boha, aby se postaral zvláště o potřeby mládeže, že čelil statečně velikým těžkostem a snášel trpělivě četná protivnosti, že tudíž pěstoval po celý život na hrdinském stupni všechny božské, hlavní a těmto podružné ctnosti.*

Po četbě tohoto skvělého dokumentu svaté Stolice mluvil svatý Otec Pius XI., který potěšen, že poznal Don Bosca a že s ním ztrávil několik dní v oratoriu, když byl ještě jen knězem, vyjevil přítomným hluboký dojem, jaký na něho učinila *tato postava, kterou viděl zblízka v patření nikoliv krátkém, v rozmluvě nikoliv chvilkové: skvělá postava, již nesmírná, bezedná pokora nedovedla skrýti; skvělá postava, již všichni, třeba se pohybovala mezi lidmi a chodila po domě jako poslední přichozí, jako poslední z hostí, poznávali na první pohled, poznávali jako postavu mnohem více opanovávající a strhující: postava dokonalá, jedna z těch duší, jež, ať by se byla dala kteroukoliv cestou, jistě by byla zanechala po sobě hlubokou stopu.*

Od toho dne byla už dvě jiná shromáždění o zázracích, o nichž se praví, že se staly na přímluvu Don Boscovu: předpřípravné 24. ledna

1928 a přípravné 11. prosince. Kdy bude prohlášen blahoslaveným? Toho nevíme a nemůžeme vědět. Jenom jedno je na nás: modlití se. Nechť nám v tom pomohou naši dobří přátelé. Den blahořečení Don Boscova bude svátečním na celém světě, protože všude se šíří salesiánské dílo. A v ten den se opětně uskuteční slova, jimiž končil svůj proslov svatý Otec 20. února 1927: Mysleme na radost Turína; mysleme na radost Castelnova; mysleme — a jak nemyslet? — na radost všech míst, všech dílů světa, protože doslovně není dílu světa, v němž by se synové Don Boscovi, díla Don Boscova vždycky nová, vždy v proudu života nerozvíjela dále cestou, kterou naznačila jeho ruka, kde by nezkvétal vždy čerstvější a plodnější život podle něho.

Salesiánská kongregace.

Salesiánská kongregace byla založena ctih. D. Janem Boscem. Byla schválena sv. Stolicí 1. března 1869 dekretem Posvátné kongregace biskupů a řeholníků, její pravidla byla 3. dubna 1874 definitivně potvrzena z vůle samotného sv. Otce Pia IX. Když se za tím účelem sešla kongregace biskupů a řeholníků, všichni čtyři kardinálové byli pro dočasné schválení na zkoušku a tři též pro definitivní. Když o tom zpravil sekretář msgr. Vitelleschi sv. Otce, Pius IX. zvolal: Chybějící hlas dávám já! — a kázal vyhotoviti dekret o jejím definitivním schválení.

Výsady byly řeholníkům uděleny až roku 1884.

Když byla salesiánská kongregace schválena, neměla ani 10 ústavů. Dnes čítá 700 domů se 7518 salesiány, z nichž je 2813 kněží, 2197 kleriků, 1860 laiků a 828 noviců. Mezi salesiány je kongregaci nejvíce ke cti jako církevní hierarcha Jeho Em. kardinál Aug. Hlond, arcibiskup hnězdenský a poznaňský a primas polský, druhý kardinál ze salesiánů (prvním byl prvý salesián-misionář, první biskup a arcibiskup kardinál Cagliari, jenž zemřel v Římě 28. února 1926). Je mezi nimi též 5 arcibiskupů: Msgr. Vilém Piani, apoštolský delegát na Filipínách, msgr. Felix Guerra, bývalý arcibiskup v Santiagu na Kubě a nyní arcibiskup v římské kurii; msgr. František de Aquino Correa, arcibiskup v Cuyabá v Brazílii, kterýžto od 1. prosince 1927 je členem brasílské Akademie věd a umění jako jeden z nejznamenitějších spisovatelů a řečníků brasílských; msgr. Helvetius Gomez de Oliveira, arcibiskup v Mariané v Brazílii; msgr. Evžen Mederlet, arcibiskup v Madrasu v Indii, jmenovaný 3. července 1928 po dvacetiletém misionářství v těch krajinách. Salesiánská kongregace čítá 12 biskupů, 3 apoštolské administrátory, 2 apoštolské prefekty a 2 chargés d'affaires.

Státy, v nichž se rozvinula salesiánská díla, jsou: Itálie s 9 inspektoriemi a 150 ústavů, mezi nimiž je pět misionářských (každý s více než 200 chovanci) pro výchovu misionářského dorostu; Argentina se 4 inspektoriemi a 67 ústavů; Španělsko a Brazílie mají po 3 inspektoriích a 44 ústavěch. Pak přichází Polsko, kde je, ač tam bylo dílo přeneseno mnohem později než do Španělska a do Ameriky, 28 domů v je-

diné inspektorii. Posledně 28. listopadu 1928 byla ve Varšavě za přítomnosti kardinála Kakowského, ministra školství a ministra obchodu a průmyslu otevřena velkolepá škola tiskařská. V Německu bylo salesiánské dílo zasazeno teprve po světové válce a přece čítá už 13 ústavů velmi kvetoucích. Německo a Polsko jsou inspektorie, které se každoročně honosí největším počtem noviců.

Misie mezi pohany zahájil roku 1875 sám Don Bosco, když v basilice Panny Marie Pomocnice dával s Bohem prvním 10 misionářům, které vedl do Patagonie dr. Jan Cagliero, později biskup a nuncius a konečně první salesiánský kardinál. Po světové válce, zvláště z popudu daného Benediktem XV. a nynějším sv. Otcem, také salesiánské misie velmi se rozšířily a každoročně odjíždí z Turina přes 150 misionářů. Misie svěřené teď salesiánům jsou: 1. misie patagonská, zahájená roku 1875; 2. vikariát země Magalhaesovy a Ohňové; 3. vikariát mendézský a gualaquizský pro pokřesťanění divokých ecuadorských Kivarů, založený roku 1893; 4. misie pro evangelisaci Bororů v Mato Grossu v Brazílii, jež byla založena roku 1902 a roku 1914 povýšena na apoštolskou prelaturu; 5. prelatura Rio Negro v Brazílii (1914); 6. apoštolský vikariát shiu-chowský v Číně (1920); 7. apoštolská prefektura hornoluapulská v Belgickém Kongu v Africe; 8. apoštolská prefektura assamská v Indii svěřená salesiánům roku 1922; 9. misie v Myazaki v Japonsku (1925); 10. prelatura v Porto Velhu v Brazílii (1927); 11. misie siamská, též od roku 1927, a konečně 12. misijní diecése krishnagarská, 13. misie north-arkottsá a 14. arcidiecése madrasská, všechny tři v Indii, odevzdané salesiánům roku 1928.

Krom těchto misí, svěřených salesiánům sborem Propaganda fide přímo, mnoho jiných dostali salesiáni od jednotlivých biskupů, jako misii australskou, misii v Makau, v Hong-kongu a v Sekki v Číně, v Delhi v Oceánii, v Pampách v Argentině, v S. Catarině v Brazílii, v Chacu v Paraguay, v Kalkutě, Meliaporu a Tanjoru v Indii a mezi moslimy v Palestině, právě v rodišti Krista Pána.

Výdaje na všechny tyto misie dostupují několika milionů každoročně. Kde bere generální představený ty peníze? Kdo byl na misionářské výstavě ve Vatikáně v oddělení vyhrazeném salesiánům, všiml si sochy Don Boscovy uprostřed chlapců a pod všim i nápisu s jeho slovy, mінěnými spolupracovníkům:

Vaše láska nám dopomohla rozšířiti království Boží až do nejzazších končin světa.

A nynější generální představený Don Rinaldi ve svém listě k salesiánským spolupracovníkům 1. ledna tohoto roku psal: Tak velký rozvoj, který Vám povídá o zvláštní pomoci Boží salesiánskému dílu, mluví i k Vám: — Vidíte, vy spolupracovníci Don Boscovi, že přibývá i pole svěřeného Vaší lásce; jste to Vy, kteří musíte platiti denní vydání a starati se o zvláštní potřeby, ve kterých se ocitá každodenně Don Boscův nástupce k vůli vydržování a výchově nových kněží, koadju-torů a misionářů, kteří jsou nevyhnutelní, má-li dílo trvati. Don Bosco Vám vyprosí od Pána Boha štědrou odplatu v požehnání na tomto i na onom světě!

Což v naší republice? Tři jsou salesiánské ústavy: dva na Slovensku a jeden na Moravě ve Fryštáku u Holešova. Kdy se tady dílo rozvine? Kdy budem moci zahájit nový okruh nových misíí v těch krajích, jež tolik leží na srdci sv. Otcí Piu XI., v Rusku, u našich bratří, aby se vrátili do ovčince, aby se vrátili a radovali se z celování Dobrého Pastýře?

Nevíme toho! Důvěřujeme v Boha, v Pomocnici Don Boscových děl a v lásku svých dobrodinců.

Rok ve Fryštáku.

28. září 1927 dojeleli do Břeclavě hoši a představení, kteří měli býti prvním hloučkem v salesiánské ústavě ve Fryštáku. Přijížděli z Perosy-Argentiny u Turina, kam se už tři roky byli sjížděli Češi a Moravané, aby připravovali salesiánské dílo v Čechách a na Moravě. Přijeli 28. září, na svátek sv. Václava, a tak nemohlo být lepší věštby. Už několik měsíců pobýval ve Fryštáku ředitel Don Ignác Stuchlý a připravoval dům. Proto už v prvních dnech říjnových mohla začít pravidelná škola s 50 chovanci. Když dnes po roce se ohlížíme po vykonaných krocích, máme za povinnost poděkovati Božskému Srdci Páně a své Patronce Panně Marii Pomocnici za roční výsledek. A požehnejž Bůh a Panna Maria našim dobrodincům, kteří k nám oplývají svou péčí a pomocí. Zvláštní dík pak nechť platí také těm vdp. kněžím, kteří sloužili mše sv. na úmysl ředitele fryštáckého ústavu.

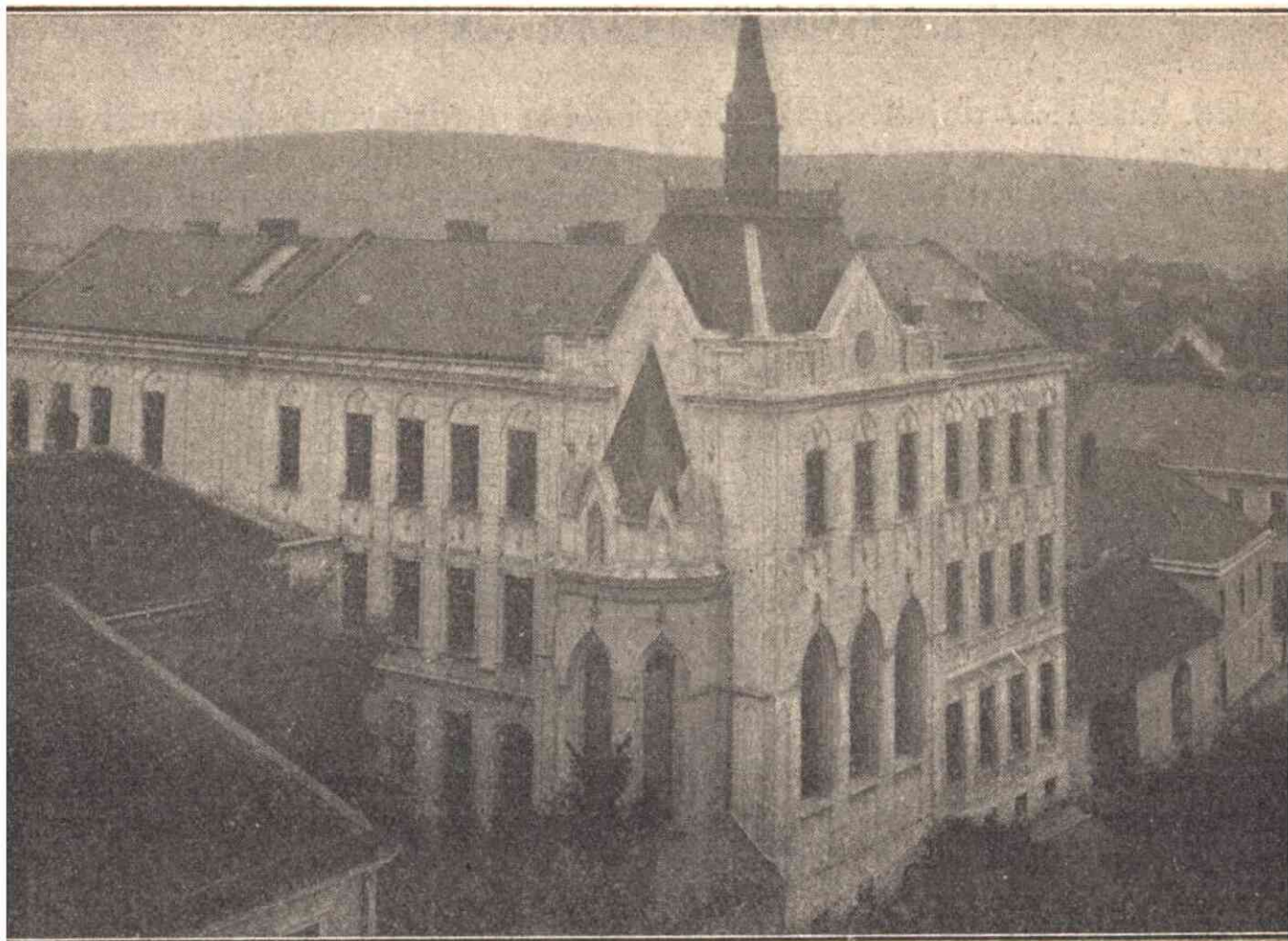
Visitátor poslaný sem hlavním představeným turinským koncem prvního roku, Don Stanislav Plywaczyk, řekl, že viděl počátky salesiánského díla v Polsku, v Rakousku, v Jugoslavii a v Maďarsku, ale nikde že neviděl tolik nadšení se strany spolupracovníků a se strany církevních vrchností. Drazí spolupracovníci a zasloužilé spolupracovnice, salesiáni a hoši z Fryštáku vám vzdávají ze srdce své díky a ujíšťují vás, že každého rána mají pro vás při mši sv. a ve sv. přijímání vzpomínku, aby Bůh žehnal vašim rodinám, vašim počínům a záměrům a aby vám dal jednou v životě věčném odměnu za vaši lásku a šlechtnost.

Zvláštní modlitby konali hoši ve farním chrámu Páně fryštáckém za ty naše veliké dobrodince, jež Pán Bůh povolal na věčnost, aby se radovali z odměny za své dobré skutky: za zesnulého P. Jana Jordána, faráře ve Vícově, za P. Jana Ryndu, kdysi faráře ve Spojených státech a rady, zesnulého v únoru v Holešově, a za P. Františka Cholevu, zesnulého v Bílovci. V téhle věci prosíme příbuzné a přátele našich dobrodinců, aby nám sdělovali jejich úmrtí, neboť máme za svou povinnost vyprošovati jim na Pánu Bohu věčné odpočinutí.

Tohoto roku uvítali jsme mezi sebe několik svých dobrodinců, kteří nám sem přicházeli laskavě říci slovo útěchy a povzbuzení. Přibyl mezi nás několikrát vdp. msgr. dr. Aug. Štancl. Zdá se opravdu, že Fryšták jest mu miláčkem mezi jeho díly, neboť sotva najde chvílku volnou,

už je mezi námi. Kázal tu též duchovní cvičení ve svatém týdnu. Na sv. Mikuláše 1927 navštívili náš ústav vdp. kanovník mšgre Bonifác Segeřa, mšgre Jan Daněk a vdp. dr. Zela, který přišel gratulovat vdp. dru Štanclovi jménem nejdůstojnějšího pana arcibiskupa k jeho jmenování monsignorem.

3. června J. M. dr. Leopold Prečan, náš milovaný arcibiskup, zavítal do Fryštáku otevřít náš ústav oficiálně a s ním tu při té příležitosti byly okolní hodnostáři duchovní a světští: předseda okresní politické správy z Holešova, patron dekanátu hrabě Josef Seilern, monsignoři

Salesiánský ústav „Don Bosco“ ve Fryštáku u Holešova.

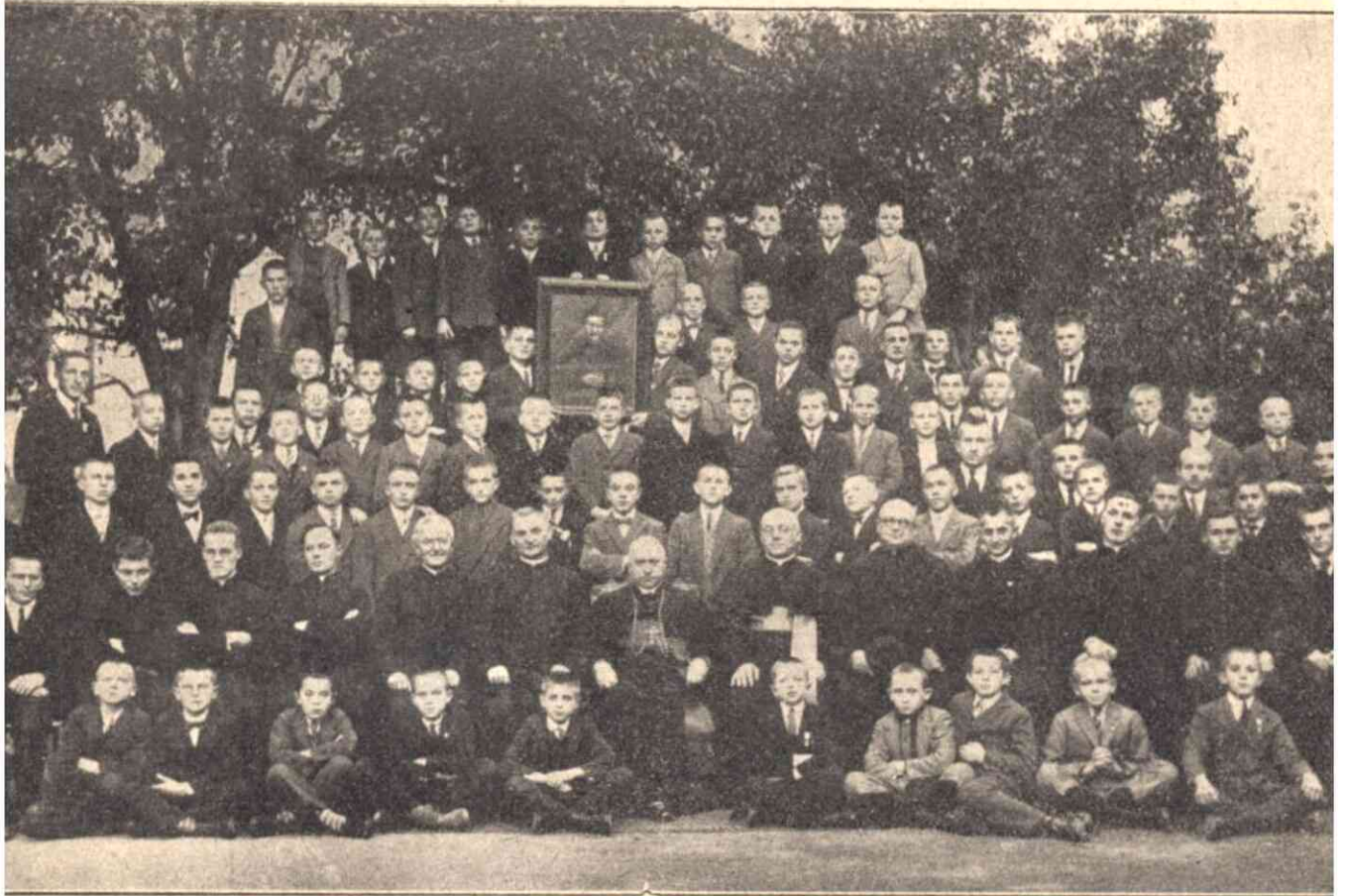
Segeřa, Daněk a Štancl, arcikněz z Holešova, okolní p. faráři, starostové z Fryštáku a ze sousedních obcí atd.; v celku na sedmdesát našich dobrodinců.

Další milá návštěva byla ona, již nás oblažil náš kardinál J. E. dr. Augustin Hlond, arcibiskup poznaňský a hněздеňský a primas polský. Byl u nás 23. října a 24. října ráno, než odjel, sloužil mši sv. ve farním kostele. Velkou poctou byl nám jeho příchod a také tenkrát se v našem domě sešli někteří z našich dobrodinců, s nimiž se J. E. kardinál dal laskavě vyfotografovati.

24. května, na svátek Panny Marie Pomocnice, vykonali jsme všichni pout na sv. Hostýn vyprosit si na Panně Marii požehnání pro naše

studia a pro konec našeho školního roku; 29. května putovali jsme se všemi věřícími z Fryštáku do Štípy a 14. července naši chovanci z Čech ještě než se rozjeli na prázdniny, zašli si všichni na Sv. Kopeček poděkovat Panně Marii za milosti, jimiž je zahrnula.

Školní rok skončil 14. červencem 1927. Dříve však, než hoši odešli na prázdniny a představení do svatyně v Šaštíně na duchovní cvičení, měli jsme za svou povinnost oslavit stříbrné jubileum mše sv. vdp. Jana Kubína, nyní fryštáckého viceděkana, který se má k salesiánům jako pravý otec. Tak jsme se dne 13. července shromáždili v našem

J. Em. kard. dr. Augustin Hlond se salesiánskými chovanci ve Fryštáku 1928.

malém divadle a spolu se zástupci farních spolků vzdali jsme mu své díky, a on na druhý den odsloužil jednu ze svých dvou jubilejních mší v ústavě a podal nám Tělo Páně.

A teď?

3. září zahájili jsme nový školní rok s 82 chovanci. Zatím co se denně modlíme k Bohu, aby žehnal a dal vzrůstí našemu dílu, odporučíme se i nadále do lásky svých dobrodinců a pravíme jim: — Pomáhejte, pomáhejte nám — a jsme jisti, že jim bude potěchou výrok Don Boscův: *Na konci života sklizi se ovoce dobrých skutků.*

Prosíme všechny, kdo našemu dílu přejí, aby nám dle možnosti pomáhali a povzbudili nás

- a) svou láskou a modlitbou, aby Bůh naší společné práci žehnal,
- b) nějakým peněžním příspěvkem dle možnosti,

c) doporučováním, šířením zájmu mezi dobrým lidem a vybíráním almužen,

d) darováním nějakého užitečného předmětu, potravin, šatstva, knih, hudebních nástrojů, učebních pomůcek atd. — pro školu, kostel, kuchyni a jiné,

e) vstoupením do „Sdružení salesiánských spolupracovníků“ a získáváním nových členů,

f) vstoupením mezi horlitele a horlitelky salesiánského ústavu ve Fryštáku.

V každé záležitosti, jak při zasílání příspěvků, tak při potřebě informací obraťte se na

salesiánský ústav „Don Bosco“, Fryšták u Holešova, Morava.

Kdo si přeje býti zapsán do Sdružení salesiánských spolupracovníků, nechť laskavě napíše řediteli fryštáckého ústavu a ten ihned odešle pravidla s potvrzením členství. Podmínky přijetí jsou:

1. Stáří aspoň 16 let.
2. Dobrá pověst po stránce náboženské a občanské.
3. Možnost podporovati sám nebo prostřednictvím jiných díla kongregace salesiánské modlitbou, prací, doporučováním atd.